

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το Σκηνικό

Η Κόπερβιλ απ' τα τελευταία συμβάντα, δεν πρόλαβε να πάρει ούτε ανάσα. Εξάλλου δεν ήταν εύκολο μια μικρή πόλη σαν κι αυτήν, χαμένη στο πουθενά, να μπορέσει να ξεπεράσει τον θάνατο του Ντιμίτρι Αλεξάντερ, του φοιτητή του τοπικού κολλεγίου που είχε αναλάβει χωρίς να θέλει να σκηνοθετήσει το θεατρικό έργο *Ο Βροχοποιός*, που θα ανέβαζε ο θεατρικός όμιλος του κολεγίου με την ευκαιρία των εκατό χρόνων απ' την ίδρυση της πόλης.

Όλοι κι όλες που ανήκαν σε κάποιον από τους συλλόγους της πόλης, μοχθούσαν για έναν ολόκληρο χρόνο να φέρουν σε πέρας το ακατόρθωτο, να συντονιστούν δηλαδή ώστε να μπορέσουν την εβδομάδα των καλλιτεχνικών εκδηλώσεων όλα να είναι τέλεια και η προσπάθεια για τον εορτασμό των εκατό χρόνων να έμενε στην ιστορία.

Το περίεργο όμως που συνέβαινε ήταν που κάθε τόσο το ρολόι του δημαρχείου χτυπούσε όχι για να δείξει τον χρόνο, αλλά για να τον σταματήσει. Και στο κενό που δημιουργούνταν ανάμεσα στους χτύπους, δύο πνεύματα εκείνης της άχρονης κατάστασης, παρέμβαιναν και κατεύθυναν τις τύχες των κατοίκων βάζοντάς τους να λειτουργούν κάτω από την δική τους καθοδήγηση. Αυτά ήταν που είχαν αναθέσει στον Ντιμίτρι να αναλάβει την σκηνοθεσία, είχαν στείλει στο νοσοκομείο μια καθηγήτρια μουσικής και γενικά είχαν ανακατέψει τις ζωές των κατοίκων.

Εκτός όμως από τους φοιτητές, όλο αυτό το διάστημα, πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε κι η γυναίκα του δημάρχου, η Φρίντα Κοέν, που κίνησε όλα τα νήματα ώστε ο παιδικός της φίλος και τωρινός της εραστής, ο Μπιλ Κόντυ, να εκθέσει τους πίνακές του στην βιβλιοθήκη της πόλης. Και τα ζωγραφικά του έργα κατέγραφαν με παράξενο τρόπο όσα συνέβαιναν σύμφωνα με τ' αλλόκοσμα σχέδια των πνευμάτων. Ο Μπιλ απλά αυτά τα σχέδια ήταν που τα έβλεπε και τα ζωγράφιζε με τα κάρβουνά του.

Ανεξάρτητα πάντως απ' όλα αυτά, η παράσταση, με πρωταγωνιστές την Νανίτα, την κόρη της Φρίντας και τον Τζων Μα-

κένζι, νόθο γιο της Έμιλυ Άνταμς της βιβλιοθηκάρου και στενής πλέον φίλης της Φρίντας, πήγε εξαιρετικά καλά. Στο φινάλε του έργου τόσο οι δυο πρωταγωνιστές όσο και η Ανν, η αδελφή του Ντιμίτρι αλλά και η Σούζαν, μια φοιτήτρια που είχε αλλάξει τόπο σπουδών, είχαν νοιώσει τον νεκρό σκηνοθέτη να παρουσιάζεται στην σκηνή και να καθοδηγεί απ' την δική του διάσταση την εξέλιξη της παράστασης.

Η ερωτική ζωή των νεαρών βλαστών της πόλης δεν πήγαινε πίσω σε μπλεξίματα με κύριο πρωταγωνιστή τον νεκρό σκηνοθέτη που είχε κλέψει τις καρδιές από πολλές, με τελευταίο του θύμα την Νανίτα. Αυτή στο πρόσωπό του είχε βρει τον μεγάλο έρωτα της ζωής της αλλά κι αυτός σ' αυτήν είχε βρει αντίστοιχα έναν ανομολόγητο έρωτα που ο μόνος που ψυχανεμιζόταν ήταν ο φίλος του Τζων Μακένζι, ο αλλοπαρμένος φοιτητής που είχε μπλέξει σε πνευματιστικές συνεδρίες.

Κι επειδή η ζωή πρέπει πάντα να συνεχίζεται, όλοι ήταν έτοιμοι να παίξουν στην τελευταία σκηνή εκείνης της περιόδου, στην έκθεση ζωγραφικής που είχε στηθεί στην βιβλιοθήκη της Κόπερβιλλ.

Το Κορίτσι του Καρμινίου

Η Φρίντα Κοέν κοιτάζε συνέχεια το ρολόι της. Η έκθεση θ' άνοιγε στις δώδεκα ακριβώς, σε δέκα λεπτά, κι ο Μπιλ Κόντνυ, ο μαύρος ζωγράφος που την έκθεση των έργων του φιλοξενούσαν στην βιβλιοθήκη της μικρής πόλης, δεν είχε έρθει ακόμα.

Αν διανοηθεί να μην έρθει, καλύτερα ν' αλλάξει πόλη από τώρα, σκέφτηκε με θυμό. Κοίταξε ξανά το ρολόι της και κάτι πήγε να πει όταν τον είδε να μπαίνει κρατώντας με προσοχή στα χέρια του διπλωμένο το τελευταίο του έργο.

«Η γραβάτα μου δεν έδενε με τίποτα» της είπε απολογητικά και την έκανε να ξεχάσει τον θυμό της και να του χαμογελάσει.

Προχώρησε προς το τρίποδο που βρισκόταν αριστερά απ' τον χώρο του αναγνωστήριου και ξεδίπλωσε το έργο που κρατούσε. Το στερέωσε καλά στο πλαίσιο, έκανε δύο βήματα πίσω

και το κοίταξε με προσοχή. Μετά, κάθισε στην πολυθρόνα του αναγνωστηρίου κοιτώντας προς την είσοδο της βιβλιοθήκης νοιώθοντας όμως μια ταραχή που προσπαθούσε να κρύψει.

Η Έμιλυ Άνταμς, η βιβλιοθηκάρια αλλά και πρόεδρος του πολιτιστικού συλλόγου της Κόπερβιλλ, πλησίασε την φίλη της.

«Ν' ανοίξουμε τις πόρτες ή θα περιμένουμε κι άλλο; Έξω έχει μαζευτεί κόσμος».

«Ας περιμένουμε να έρθει ο δήμαρχος με το συμβούλιο του. Τους βλέπω μαζεμένους στην είσοδο του Δημαρχείου και μάλλον περιμένουν και τον Ζοζέφ με τον Ντέιβιντ» της απάντησε και ξανακοίταξε αφηρημένα το ρολόι της.

«Μωρέ ας μην ήταν άντρας σου ο δήμαρχος και θα σου έλεγα αν θα τον περίμενα» είπε γελώντας.

Η κουστωδία μ' όλους τους επίσημους ξεκίνησε απ' το δημαρχείο σε λίγο για την βιβλιοθήκη. Η Έμιλυ προχώρησε στην είσοδο κι άνοιξε διάπλατα τις δύο πόρτες. Μετά, πήγε και στάθηκε δίπλα στον κεντρικό πίνακα. Απ' την άλλη μεριά στεκόταν ήδη η Φρίντα. Ήταν σαν δύο αγάλματα που με την παρουσία τους έδιναν αίγλη σ' αυτόν τον πίνακα. Με κάποιον περίεργο τρόπο τον φώτιζαν με μια παράξενη εξωπραγματική άχλη, κάνοντας ακόμα πιο έντονο το ότι ήταν το έργο που χαρακτήριζε την έκθεση.

Μόλις οι πόρτες άνοιξαν, τα άτομα που βρισκόντουσαν απέξω τραβήχτηκαν στο πλάι αφήνοντας έναν διάδρομο για να περάσουν οι επίσημοι κι αμέσως μετά ακολούθησαν κι αυτά μέσα. Το φουαγιέ της βιβλιοθήκης μετά από λίγο είχε αδειάσει απ' όλους, που πια βρισκόταν μέσα σκορπισμένοι μπροστά στους διάφορους πίνακες, χαζεύοντάς τους και προσπαθώντας ν' αποφασίσουν αν έπρεπε ν' αγοράσουν κάποιον και ποιος θα ήταν αυτός, όταν στην πόρτα φάνηκε η Νανίτα Κοέν, η κόρη της Φρίντας, μαζί με την Ανν Αλεξέγιεφ.

Η Ανν, η αδελφή του Ντιμίτρι που τόσο άδοξα είχε σκοτωθεί πριν λίγο καιρό σε ατύχημα με την μοτοσυκλέτα του, έμεινε λίγο πίσω αφήνοντας την Νανίτα να προχωρήσει μόνη της. Ήταν όμως σαν κάποιος να την κράτησε εκεί θέλοντας η κόρη του δημάρχου να μπει μόνη της και να δει πάλι μόνη της τον κεντρικό πίνακα. Κι αυτή προχώρησε και νοιώθοντας την έλξη του πήγε και στάθηκε μπροστά του. Πριν προλάβει να δει τις

λεπτομέρειές του, έγινε κάτασπρη, ένοιωσε να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της και με το ζόρι κατάφερε να σταθεί όρθια.

Ο πίνακας απεικόνιζε ένα δάσος κρυμμένο στην πρωινή ομίχλη. Φαινόταν ένας δρόμος που τον περπατούσαν ξεμακραινώντας δύο φιγούρες. Μπροστά ήταν ζωγραφισμένος ένας νεαρός που έσκυβε να μαζέψει ένα λουλούδι. Στον πίνακα τον ζωγραφισμένο με κάρβουνο, υπήρχε μόνο ένα χρωματιστό αντικείμενο. Ήταν ένα τριαντάφυλλο που έδειχνε να μαζεύει μ' αγάπη ο νεαρός, ένα τριαντάφυλλο ζωγραφισμένο με το κόκκινο του καρμινίου. Η Νανίτα σε μια τελευταία αναλαμπή είδε πως οι δύο ζωγραφισμένες φιγούρες που ξεμάκραιναν στο μονοπάτι, γύρισαν και την κοίταξαν.

«Θα τα ξαναπούμε!» της είπαν απειλητικά.

Αυτό ήταν το τελειωτικό χτύπημα. Λιποθύμησε.

Ο Μπιλ, που χωρίς να ξέρει το γιατί είχε κάνει μερικά βήματα προς το μέρος της, ίσα που πρόλαβε να την συγκρατήσει για να μην χτυπήσει το κεφάλι της. Ο δήμαρχος με την σειρά του, ο πατέρας της, περισσότερο ένοιωσε τον πανικό παρά άκουσε την κραυγή της γυναίκας του. Γύρισε για να δει τον νέγρο να κρατάει αγκαλιά την λιποθυμισμένη κόρη του και την Φρίντα να τρέχει και να προσπαθεί να του την πάρει απ' τα χέρια. Μέχρι να τους πλησιάσει, είχαν βγει απ' την βιβλιοθήκη. Τους έφτασε τρέχοντας, πήρε στα χέρια την κόρη του και πέταξε τα κλειδιά του αυτοκινήτου του στον Μπιλ.

«Το αυτοκίνητο γρήγορα» του είπε.

Ο Μπιλ εξαφανίστηκε και σ' ελάχιστο χρόνο το αυτοκίνητο του δημάρχου σταματούσε έξω από την βιβλιοθήκη. Ο Ζοζέφ μπήκε με την κόρη του στο πίσω κάθισμα, ενώ η Φρίντα κάθισε μπροστά.

«Γρήγορα στο νοσοκομείο» ακούστηκε να λέει η Φρίντα ενώ η προσοχή της ήταν στραμμένη στην μικρή κοπέλα.

Ο Μπιλ δεν περίμενε δεύτερη κουβέντα, πάτησε το γκάζι και σε δύο λεπτά έφταναν στην είσοδο του νοσοκομείου. Η Έμιλυ είχε ήδη τηλεφωνήσει και δύο γιατροί με δύο νοσοκόμους κι ένα φορείο τους περίμεναν στην είσοδο. Έβαλαν την Νανίτα στο φορείο και χάθηκαν στα επείγοντα. Η Φρίντα πήγε να τους ακολουθήσει αλλά ο Μπιλ την σταμάτησε.

«Ας περιμένουμε καλύτερα εδώ» της είπε σιγανά. «Κύριε δήμαρχε θέλετε να σας φέρω τίποτα; Κανέναν καφέ, λίγο νερό;»

Ο δήμαρχος εκείνη την στιγμή ήταν σαν να ξύπνησε.

«Όχι δεν θέλω τίποτα, μόνο παρκάρισε το αυτοκίνητο και μπορείς να φύγεις, σ' ευχαριστώ».

Ο Μπιλ έσκυψε το κεφάλι του χωρίς να πει κουβέντα. Μετά από λίγο ξαναγύρισε κι έδωσε τα κλειδιά στον δήμαρχο.

«Θα είμαι στην έκθεση» είπε απευθυνόμενος κυρίως στην Φρίντα. «Σε παρακαλώ ενημέρωσέ μας μόλις έχεις νέα».

Την στιγμή που έβγαινε απ' το νοσοκομείο έμπαιναν η Ανν με τον Τζων Μακένζι. Λίγο πιο πίσω ερχόταν και ο Πήτερ Τζάκσον, ο γιός του σερίφη.

«Πού την πήγαν;» ρώτησε η Ανν τον Μπιλ.

«Στα επείγοντα» είπε αυτός και συνέχισε τον δρόμο του.

«Πού πας;» τον ρώτησε αυτή την φορά ο Τζων.

«Στην έκθεση, εδώ είμαι μάλλον ανεπιθύμητος».

«Σου είπε κάτι ο ξενέρωτος;» τον ρώτησε ξανά ο Τζων.

«Όχι με λόγια» του απάντησε κι έφυγε τρέχοντας.

Τα παιδιά έφυγαν προς το εσωτερικό του νοσοκομείου με την Ανν να κοντοστέκεται λες και οι πρόσφατες αναμνήσεις από τον θάνατο του αδελφού της την φόβιζαν, αλλά τελικά τους ακολούθησε κι αυτή. Δεν πρόλαβαν να φτάσουν στο σημείο που βρισκόταν η Φρίντα με τον Ζοζέφ κι ένας γιατρός, που βγήκε από τον χώρο των επειγόντων περιστατικών, πλησίασε την ομάδα με άνεση που μαρτυρούσε πως δεν έτρεχε τίποτα το σημαντικό.

«Μια λιποθυμία ήταν μόνο. Έχει συνέλθει. Τώρα τελευταία πρέπει να κουράστηκε. Κυρία Κοέν σας συνιστώ να της επιβάλτετα ξεκούραση. Και φαγητό. Θα μείνει δύο ώρες εδώ και μετά μπορείτε να την πάρετε σπίτι, δεν χρειάζεται ιδιαίτερη νοσοκομειακή παρακολούθηση. Σε μια βδομάδα να την ξαναφέρετε για γενικές εξετάσεις».

Η Φρίντα τον ευχαρίστησε κι ο γιατρός έφυγε προς τους θαλάμους των ασθενών. Ο Τζων βρήκε την ευκαιρία και τρύπωσε την ώρα της ενημέρωσης στον χώρο των επειγόντων περιστατικών πλησιάζοντας την Νανίτα που βρισκόταν ξαπλωμένη πί-

σω από ένα παραβάν. Αυτή τον είδε και τον άρπαξε από το χέρι. Ο Τζων έσκυψε πάνω από το κεφάλι της.

«Τι έγινε μικρή; Μας κατατρόμαξες!»

«Τζων, με απείλησαν!» του είπε φανερά τρομαγμένη.

«Ποιοι;» την ρώτησε αυτός με απορία.

«Οι δύο φιγούρες απ' το κάδρο του Μπιλ, αυτό στην είσοδο!» είπε και ξέσπασε σ' ένα βουβό κλάμα.

«Ησύχασε κι αυτό που μου είπες μην το πεις σε κανέναν. Δεν θα σε πιστέψουν. Εμείς θα τα πούμε αυτά αλλά άλλη ώρα, εντάξει;»

«Όταν κλείνω τα μάτια μου τους βλέπω» συμπλήρωσε φοβισμένα γνέφοντάς του συγχρόνως καταφατικά.

«Μην το σκέφτεσαι. Σώπα όμως τώρα γιατί βλέπω να έρχεται η μάνα σου».

Ο Τζων σήκωσε το χέρι του κι έκανε νόημα στην Φρίντα που είχε μπει στον θάλαμο ψάχνοντας για την κόρη της. Μόλις ήρθε κοντά, ο Τζων διακριτικά βγήκε έξω. Έπρεπε να ενημερώσει την Έμιλυ. Πήρε απ' το χέρι την Ανν κι έφυγαν. Η Φρίντα στάθηκε για μια στιγμή δίπλα στο κρεβάτι και κοίταξε την κόρη της με λατρεία. Ένα δάκρυ κύλισε στα μάτια της.

«Παιδί μου κόντεψα να τρελαθώ. Τι έγινε; Θες να μου πεις;»

Η Νανίτα της έκανε νόημα να καθίσει κοντά της. Η Φρίντα έκανε ένα βήμα μπροστά και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού λες και φοβόταν μην δημιουργήσει κάποιο πρόβλημα. Η Νανίτα της έκανε νόημα να καθίσει πιο κοντά. Τελικά τόλμησε και κάθισε δίπλα της πιάνοντάς της το χέρι.

«Λοιπόν; Τι έπαθες;»

«Μητέρα, μάλλον κάποια λιποθυμία από κούραση πρέπει να ήταν» είπε με χαμηλό τόνο κρύβοντας την αλήθεια του πίνακα.

«Κι εμένα εκεί πήγε το μυαλό μου. Πάω να βρω τον πατέρα σου για να κανονίσει να έρθεις σπίτι».

«Σε μισή ώρα θα είμαι μια χαρά, οπότε δεν χρειάζεται να ανησυχείτε παραπάνω απ' ότι πρέπει».

«Τα ίδια μας είπε και ο γιατρός, αλλά εγώ θέλω να πάμε σε κάποιο σοβαρό νοσοκομείο να κάνεις εξετάσεις. Είναι ευκαιρία ν' αλλάξεις και λίγο παραστάσεις».

Η Νανίτα δεν είπε τίποτα. Έπρεπε να βρει την κατάλληλη ευκαιρία για να της μιλούσε κι έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα

δεν ήταν τώρα η κατάλληλη στιγμή.

Ο Τζων έφτασε πρώτος στη βιβλιοθήκη. Η Έμιλυ τον πλησίασε και τον τράβηξε λίγο παράμερα.

«Τι έπαθε; Τι την έκανε και λιποθύμησε;»

Ο Τζων την κοίταξε χωρίς να ξέρει αν έπρεπε να της μιλήσει. Πάνω στην ώρα πλησίασε κι ο Μπιλ που τον κοίταξε με αγωνία.

«Σημασία έχει πως είναι καλά. Εδώ πώς πάνε τα πράγματα;» ρώτησε και τους δύο.

«Εδώ ξεπούλησα, αλλά θα τα έδινα όλα για να μην είχε πάθει τίποτα το κοριτσάκι. Μόνο αυτό δεν φταίει» είπε λυπημένα ο Μπιλ.

«Τι θέλεις να πεις;» τον ρώτησε κοιτώντας τον η Έμιλυ.

Ο Μπιλ την πήρε από το χέρι και την οδήγησε με αργά βήματα στον μεγάλο πίνακα σαν να ήθελε να της δείξει κάτι.

«Τι ακριβώς θέλεις να δω;» τον ρώτησε κοιτώντας τον πίνακα.

«Τα δύο πνεύματα λείπουν από τον πίνακα» είπε με απόγνωση.

Νωρίς το απόγευμα, οι τρεις φίλοι, Νανίτα, Ανν και Τζων, καθόντουσαν στην βεράντα του σπιτιού του δημάρχου και προσπαθούσαν να χαλαρώσουν εν όψει του καλοκαιριού. Η Ανν ήταν λίγο ανήσυχη και μετά από λίγο τους ανακοίνωσε ότι είχε έρθει η ώρα για να φύγει.

«Τα πράγματα του Ντιμίτρι έχουν μαζευτεί, έχουν φορτωθεί και πρέπει να φύγω ώστε να φτάσω στο ράντζο πριν τα μεσάνυχτα».

Ο Τζων της ζήτησε την άδεια να αλληλογραφήσουν. Του χαμογέλασε και του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Πολύ θα το ήθελα. Και θα ήθελα να έρθεις και στο ράντζο να δεις το σπίτι μας. Να σου δείξω τις όμορφες κοιλάδες. Ξέρεις ιππασία;»

Ο Τζων χαμογέλασε. Η Ανν κατάλαβε.

«Δεν είναι δύσκολο, θα σε μάθω εγώ».

Μετά την αναχώρηση της Άννας, η Νανίτα κι ο Τζων έμειναν καθισμένοι στην βεράντα χωρίς να λένε το παραμικρό. Πρώτος έσπασε την σιωπή ο Τζων.

«Τι σκέπτεσαι να κάνεις;»

«Θα φύγω» του είπε σιγανά σαν να φοβόταν μην την ακούσει κανένας και δεν θα την άφηνε να κάνει αυτό που ήθελε.

«Μην λες βλακείες. Πού θα πας;»

«Στο Σαν Φρανσίσκο. Δεν μένω εδώ με τίποτα».

«Και τι θα κάνεις εκεί;» την ρώτησε με απορία.

«Θα σπουδάσω υποκριτική. Θέλω να γίνω ηθοποιός».

Ο Τζων προτίμησε να μην της απαντήσει αμέσως κι άφησε να περάσουν μερικά λεπτά.

«Το είπες στους δικούς σου;»

«Όχι ακόμα. Μ' αυτά που έγιναν δεν είχα την ευκαιρία».

«Δεν θα σ' αφήσει ο Δήμαρχος;» συμπλήρωσε.

«Στα είκοσι δεν χρειάζομαι την έγκρισή του» συμπλήρωσε εκείνη με πείσμα.

Και πάλι ακολούθησε μια περίοδος σιωπής. Ο Τζων αποφάσισε να της πει τελικά αυτό που του είχε εμπιστευτεί η μητέρα του.

«Με τον πίνακα τα έμαθες;»

«Τον πίνακα στην είσοδο;» ρώτησε τρομαγμένη.

«Αυτόν».

«Έγινε κάτι;» ξαναρώτησε η Νανίτα ενώ είχε αρχίσει πάλι να χάνει το χρώμα της.

«Φαίνεται ότι τα χρώματα που χρησιμοποίησε ο Μπιλ δεν ήταν καλά κι οι δύο φιγούρες έσβησαν» της απάντησε κοιτώντας την στα μάτια.

Η Νανίτα ένοιωσε για μια φορά ακόμα να σβήνει. Έκλεισε τα μάτια της κι άρχισε να παίρνει βαθιές ανάσες.

«Τι έπαθες;» την ρώτησε.

«Λίγο νερό σε παρακαλώ γιατί αν λιποθυμήσω πάλι δεν θα με αφήσουν ούτε στο κολέγιο να πάω».

Μέχρι να γυρίσει ο Τζων απ' την κουζίνα, η Νανίτα είχε συνέλθει. Ήπια δύο γουλιές και με το υπόλοιπο έβρεξε το πρόσωπό της.

«Μπορείς να μου πεις ακριβώς τι έγινε;» τον ρώτησε με αγωνία ανάμικτη με φόβο.

Ο Τζων της είπε το συμβάν.

Αρα η Φρίντα ή ήδη το ξέρει ή σύντομα θα το μάθει. Αυτό ίσως βοηθήσει την απόφασή μου, σκέφτηκε η Νανίτα.

«Τι σκέφτηκες και χάθηκες;»

«Σε πίστευα για φίλο μου, αλλά βλέπω ότι μου κρύβεις πολλά πράγματα απ' την αλήθεια. Τι συμβαίνει με τον Μπιλ;» του είπε κοιτώντας τον στα μάτια και χωρίς να του αφήνει περιθώρια να βρει κάποια δικαιολογία.

Ο Τζων την στιγμή εκείνη πιάστηκε παγιδευμένος στην ανάγκη που ένοιωθε να καλύψει συναισθηματικά την αγαπημένη του νεκρού του φίλου. Άναψε ένα τσιγάρο κι άρχισε να της λέει τα πάντα. Για τον Ντιμίτρι, για την Σούζαν, για τον σερίφη και την Έμιλυ, ακόμα και για την Φρίντα και τον Μπιλ. Κυρίως όμως γι' αυτά που ζωγράφιζε ο Μπιλ και την προϊστορία των πνευμάτων με την μάνα της.

«Η Φρίντα κι ο Μπιλ;» ρώτησε μετά από λίγο η Νανίτα σαν να μην πίστευε μια τέτοια εξέλιξη στις σχέσεις της μητέρας της.

«Δεν ήμουνα μπροστά αλλ' αυτό κατάλαβα κι ήδη έχω μεταβιώσει που σου μίλησα».

Η Νανίτα αντέδρασε εντελώς αλλιώς βάζοντας τα γέλια.

«Μην φοβάσαι, δεν θα πω τίποτα σε κανένα».

«Και γιατί γελάς;» την ρώτησε με απορία ο Τζων.

«Γιατί ο κύριος δήμαρχος κάθε τρεις και λίγο πάει σε συμβούλια στην πρωτεύουσα της επαρχίας αλλά η αλήθεια όμως είναι πως ξημεροβραδιάζεται σε διάφορα μπαρ με πρόθυμες κυρίες. Καλά να πάθει. Αλλά γι' άλλο είμαι χαρούμενη. Η Φρίντα θα με βοηθήσει να φύγω».

«Θα την εκβιάσεις μ' αυτό που έμαθες;»

«Όχι βέβαια, απλά θα την φοβερίσω λέγοντάς της πως δεν μπορώ να μείνω στην Κόπερβιλλ. Αυτό είναι πολύ πιο δυνατό από τον οποιονδήποτε εκβιασμό θα μπορούσα να κάνω».

Όταν το βράδυ έκλεισε η έκθεση, η Έμιλυ ζήτησε απ' την Φρίντα να καθίσει μαζί της για ένα τελευταίο ποτό. Ο μεγάλος πίνακας της εισόδου είχε από ώρα μαζευτεί και μ' επιμέλεια είχε αποθηκευτεί. Η Έμιλυ δεν ήθελε να δουν κι άλλοι αυτό που είχε συμβεί.

«Θ' αντέξεις αν σου πω κάτι ακόμα;» ρώτησε την φίλη της.

«Συμβαίνει κάτι με την Νανίτα;»

«Όχι, το παιδί είναι μια χαρά. Αυτό που θα σου πω έχει να κάνει με τον κεντρικό πίνακα του Μπιλ» είπε η Έμιλυ και με

όσο πιο ήρεμο τρόπο μπορούσε της εξιστόρησε όλα όσα έγιναν.

«Ο Μπιλ πώς είναι;» ρώτησε με αγωνία η Φρίντα εστιαζόμενη αυτή την φορά ασυναίσθητα στον παιδικό της φίλο.

«Είναι κομμάτια αλλά κρατάει. Μόλις όλα τελείωσαν έφυγε για το σπίτι του. Εσύ πες μου, είσαι καλά;»

«Εγώ καλά είμαι, αλλά για να είμαι ειλικρινής νοιώθω μια απειλή και δεν ξέρω από που προέρχεται.»

«Δεν είναι φανερό καλή μου; Ανησυχείς για τους αγαπημένους σου. Τι άλλο;»

Η Φρίντα ξέσπασε σ' ένα βουβό κλάμα. Η Έμιλυ πήγε κοντά της και την αγκάλιασε.

«Ηρέμησε Φρίντα, ηρέμησε. Προς το παρόν όλα δείχνουν να έχουν κοπάσει. Θα δούμε τι πρέπει να κάνουμε. Έχουμε μπροστά μας αρκετό χρόνο και είμαι βεβαία ότι θα βρούμε βοήθεια.»

«Πρέπει να γυρίσω σπίτι» είπε ξαφνικά η Φρίντα, καληνύχτισε βιαστικά την φίλη της και παίρνοντας το αυτοκίνητο της κόρης της που ήταν παρκαρισμένο έξω από την βιβλιοθήκη έφυγε για το σπίτι χωρίς άλλη καθυστέρηση. Τα έβαλε με τον εαυτό της που είχε αργήσει τόσο πολύ αλλά η Νανίτα φαινόταν μια χαρά όταν την άφησε να φύγει από το νοσοκομείο.

Το αυτοκίνητο του άντρα της ήταν παρκαρισμένο στο διάδρομο του γκαράζ αλλά ο ίδιος δεν φαινόταν πουθενά. Άφησε την τσάντα της πάνω στο τραπεζάκι της εισόδου και προχώρησε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε προς το σαλόνι. Κατάλαβε ότι η Νανίτα ήταν στο δωμάτιό της και κοιμόταν. Γέμισε ένα ποτήρι με ουίσκι και γύρισε στην πρώτη σκάλα τον διακόπτη των φώτων.

«Με τρώμαξες καημένε» είπε στον άντρα της που καθόταν κι αυτός μ' ένα ποτήρι στο χέρι στην άλλη άκρη του σαλονιού. «Πρόλαβες να μιλήσεις με την μικρή;» συνέχισε αυτή την φορά με αγωνία.

«Όχι, αλλά περιμένω να μ' ενημερώσεις εσύ», της είπε αυστηρά.

«Ζοζέφ Κοέν όχι σ' εμένα τις αγριάδες σου, δεν περνάνε. Η μικρή εσένα έφησε να πάει στο θέατρο. Εγώ είχα τις αντιρρήσεις μου. Η υπερκόπωση αυτά φέρνει.»

«Αν είναι μόνο υπερκόπωση, δεν πειράζει, με λίγη ξεκούρα-

ση θα περάσει» της απάντησε προσπαθώντας να καλμάρει τα πράγματα.

«Σαν τι άλλο μπορεί να είναι;» ρώτησε μην καταλαβαίνοντας που το πήγαινε ο άντρας της.

«Τίποτα γυναικείες επιπλοκές. Η μικρή τώρα τελευταία όλο έξω είναι», συμπλήρωσε συνοφρυωμένος.

Η Φρίντα τον κοίταξε άγρια.

«Θα έπρεπε να ξέρεις καλύτερα την κόρη σου. Όπως και να 'χει, δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση, τις προάλλες ήταν αδιάθετη».

Ο Ζοζέφ έβγαλε μια ανάσα ανακούφισης. Γι' αυτόν μόνο ό,τι είχε να κάνει με θέματα του φαίνεσθαι είχαν σημασία. Τ' άλλα τα χαρακτήριζε συναισθηματικά προβλήματα που εύκολα τα ξεπερνάει κανείς. Λίγα λεφτά παραπάνω κι όλα βολεύονται. Η Φρίντα όμως δεν του την χάρισε.

«Δηλαδή αν ήταν, τι θα έκανες;» του είπε και ήπια μια γουλιά ουίσκι.

«Κρατάω το ότι δεν είναι που είπες και σου απαντώ: Είναι μικρή ακόμα για τέτοιες ευθύνες οπότε...»

«Κατάλαβα, μην συνεχίσεις. Ανεξάρτητα πάντως του τι έγινε σήμερα κι επειδή θέλω το παιδί μου να ξέρω πως δεν έχει απολύτως τίποτα, θα την πάρω να πάμε στο Σαν Φρανσίσκο για εξετάσεις».

«Αφού δεν υπάρχει ενδεχόμενο εγκυμοσύνης, γιατί μια τέτοια απόφαση;» είπε ανήσυχος.

«Την απόφασή μου δεν την άκουσες ολόκληρη. Θα πάμε κι εσύ δεν θα έρθεις μαζί μας. Θέλω ν' αλλάξει τον αέρα της χωρίς να αισθάνεται πως την προσέχει το δίδυμο του μπαμπά και της μαμάς».

Ο Ζοζέφ δεν είπε κουβέντα. Όταν η Φρίντα έπαιρνε αυτό το ύφος ήταν καλύτερα να μην της αντιμιλά. Το μόνο που τόλμησε να αρθρώσει ήταν πως αυτός αν θα ήθελε να πάει μαζί τους ήταν για να ελέγξει σε τι κατάσταση ήταν ένα σπίτι που είχε κληρονομήσει από κάποιο θείο του που είχε πεθάνει πρόσφατα.

«Αυτό γιατί δεν το ξέρω;» τον ρώτησε ακόμα πιο αγριεμένη.

«Ήθελα πρώτα να το έβλεπα και μετά να στο έλεγα» ήταν η απάντησή του.

«Θα το δω εγώ και θα σου πω . Έτσι, δεν θα χρειαστεί να τρέχεις στου διαόλου την άκρη. Πάντως πριν να πεις τίποτα σε προλαβαίνω. Πάντα ήθελα να έχουμε ένα σπίτι στο Σαν Φρανσίσκο οπότε λάβε τα μέτρα σου. Αν το σπίτι μπορεί να μαζευτεί, θα βάλεις το χέρι βαθιά στην τσιγκούνικη τσέπη σου. Πάω για ύπνο».

Άφησε το ποτήρι στο τραπέζι του σαλονιού, πέταξε κυριολεκτικά τα παπούτσια που φόραγε κοντά στην σκάλα και με απόλυτο έλεγχο ανέβηκε και πήγε στην κρεβατοκάμαρά της. Ο Ζοζέφ έτσι που την είδε άρχισε να σκέφτεται διάφορα αλλά για ένα ήταν απόλυτα σίγουρος. Εκείνο το βράδυ θα εισέπραττε ένα μεγαλόπρεπο όχι αν τολμούσε να ζητήσει κάτι παραπάνω. Μετά από λίγο την ακολούθησε όσο πιο ήσυχα γινόταν.

Την επομένη το πρωί η Φρίντα περίμενε την κόρη της για να της ανακοινώσει την απόφασή της για το ταξίδι στο Σαν Φρανσίσκο αλλά και για τις εξετάσεις που θα έπρεπε να κάνει η Νανίτα. Η αλήθεια ήταν πως όταν της το είχε πει στο νοσοκομείο, η Νανίτα δεν είχε δείξει ν' αντιδρά κι αυτό της έδινε κουράγιο.

Το πρωί εκείνο η Νανίτα καθυστέρησε να κατέβει. Η Φρίντα την είχε ακούσει που είχε ξυπνήσει αλλά η μικρή έκανε μπάνιο και γενικά ακούστηκε να κάνει διάφορα που είχαν σαν συνέπεια να περνάει η ώρα χωρίς να κατεβαίνει. Ο Ζοζέφ είχε από ώρα φύγει για το Δημαρχείο, οπότε η Φρίντα δεν άντεξε.

«Θα κατέβεις; Ο καφές θα είναι σε λίγο για πέταμα» είπε στην κόρη της από την σκάλα.

«Κατεβαίνω» ακούστηκε η φωνή της Νανίτας και λίγο μετά φάνηκε στην σκάλα φορώντας μια αθλητική φόρμα και αντίστοιχα παπούτσια.

«Δεν πιστεύω να πας για γυμναστική;»

«Θα πλύνω το αυτοκίνητό μου οπότε κέρασέ με καφέ κι ένα τσιγάρο και έλα να μου πεις τι με θέλεις».

«Από πού σου ήρθε ότι σε θέλω κάτι;»

«Έλα μου ντε; Λες και δεν σ' έχω μάθει!» της απάντησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Για να έχεις στηθεί στην σκάλα και να περιμένεις πότε θα κατέβω, κάτι θέλεις οπότε πες το».

«Στο είπα ήδη στο νοσοκομείο, οπότε απλά το επαναλαμβάνω. Έχουμε οι δύο μας να κάνουμε ένα ταξίδι στο Σαν Φρανσί-

σκο και πέρα απ' το να δούμε τ' αξιοθέατα θα κάνεις και μερικές ιατρικές εξετάσεις».

Η Νανίτα την κοίταξε στα μάτια και σοβάρεψε.

«Μήπως υπάρχει και κάτι άλλο που θέλεις να μου πεις που να έχει σχέση με πνεύματα;»

Η Φρίντα ένοιωσε να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της.

«Κάθισε καλύτερα γιατί αν κρίνω από το χρώμα σου, μάλλον κι εσύ χρειάζεσαι εξετάσεις» συνέχισε απτόητη η κόρη της.

Την κοίταξε την κόρη της με απόγνωση. Θεωρούσε ότι όλη αυτή η ιστορία θα έμενε μακριά από το παιδί της. Η πρώτη της σκέψη ήταν ν' αναλογιστεί αν μπορούσε να την πάρει και να εξαφανιστεί απ' αυτό το μέρος. Η Νανίτα την κοίταγε με μια διεισδυτική ματιά προσπαθώντας να δει πίσω από τα μάτια της που την κοιτούσαν σαν να μην την έβλεπαν.

«Το περίεργο άραγε είναι που τα είδα να ζωντανεύουν ή που δεν μου είχες πει τίποτα;» την ρώτησε τελικά ανασηκώνοντας τα φρύδια της.

Δεύτερο σοκ για την Φρίντα.

«Τι είδες;» ρώτησε με αγωνία.

«Αυτό που άκουσες. Τα είδα να ζωντανεύουν και να με απειλούν και στη συνέχεια μαθαίνω απ' τον Τζων ότι σβήστηκαν, που σημειωτέον προσπάθησε να βρει την πιο αληθοφανή εξήγηση λέγοντας ότι αυτό έγινε επειδή τα κάρβουνα του Μπιλ ξεθώριασαν λόγω του κλιματισμού. Έχεις ακούσει μεγαλύτερη βλακεία απ' αυτό;»

Η Φρίντα εξακολουθούσε να μην μιλάει. Η Νανίτα την πλησίασε και αλλάζοντας τους μέχρι τότε ρόλους τους, την αγκάλιασε τρυφερά.

«Χαλάρωσε Φρίντα. Δεν φοβάμαι κανέναν και κανείς δεν πρόκειται να μου αλλάξει τις αποφάσεις μου. Αλλά άτακτη κυρία, να μην μου πεις τίποτα για όλα τ' άλλα;»

Αυτό ήταν το τελευταίο που άντεξε η Φρίντα. Έβαλε τα κλάματα και μαζί και τα γέλια. Η Νανίτα την ακολούθησε στα γέλια. Όταν μετά από ώρα ησύχασαν, η Νανίτα την ρώτησε:

«Τώρα τι κάνουμε; Γιατί εγώ για να ξέρεις σκοπεύω να φύγω από την Κόπερβιλλ».

Η Φρίντα άνοιξε το στόμα της απ' αυτό που άκουσε.

«Μητέρα κλείσε το στόμα σου», της είπε κρατώντας τα γέλια της, «θα μπει καμιά μύγα. Την απόφασή μου την έχω πάρει, αυτό που δεν τόλμησες να κάνεις εσύ, θα το κάνω εγώ. Θα κάνω μεταγραφή και θα παρακολουθήσω μαθήματα θεάτρου στο Σαν Φρανσίσκο και μην κάνεις σαν να μην το φανταζόσουν. Απλή ανάγνωση των στοιχείων που σας έχω δώσει αν έκανες θα έφτανε».

«Και στο πατέρα σου τι θα πούμε;» ρώτησε με απόγνωση.

«Ότι χρειάζομαι λεφτά κάθε μήνα για τις σπουδές μου. Τι άλλο;» είπε μάλλον με αφέλεια.

«Και νομίζεις πως θα το δεχτεί έτσι απλά;» ρώτησε με ανησυχία.

«Ξέρεις εσύ να τον πείθεις και στο κάτω κάτω κάνε το και με τον άντρα σου μια φορά για καλό σκοπό. Όταν είναι ικανοποιημένος λέει σε όλα ναι».

«Και εσύ που το ξέρεις αυτό;»

«Έχω μάτια και βλέπω κι αυτιά και ακούω. Άσε που κάθε φορά που γυρνάει από τα συνέδριά του έχει αυτό το ηλίθιο βλέμμα λες και δεν καταλαβαίνει κανένας που πάει και τι κάνει. Αλλά αφού εσύ δεν του τα κόβεις, εμένα δεν μου πέφτει λόγος».

Η Φρίντα έσκυψε το κεφάλι της και δεν είπε κουβέντα. Νόμιζε ότι κανένας δεν ήξερε τα μυστικά της και να που η κόρη της όχι μόνο ήξερε αλλά ήξερε κι αυτά που η ίδια δεν ήθελε να παραδεχθεί. Η Νανίτα είδε την στενοχώρια της και προσπάθησε να τα μπαλώσει.

«Κοίτα Φρίντα, ας μην κρυβόμαστε. Τον έχεις πληρώσει με το ίδιο νόμισμα και μάλλον θα συνεχίσεις να τον πληρώνεις. Μην το παίζεις λοιπόν πληγωμένη ελαφίνα. Έλα να δούμε πως θα καταφέρουμε να κάνουμε αυτό που θέλουμε και τ' άλλα στον καιρό τους. Λοιπόν πως θα το χειριστούμε;»

«Τι λοιπόν; Φέρνεις τα πάνω κάτω και θέλεις και λοιπόν; Τι μας μένει να κάνουμε;»

«Να πάμε στο Σαν Φρανσίσκο και να του δώσουμε να καταλάβει. Σαν αρχή πως σου φαίνεται;»

«Και να μην του πούμε τίποτα;»

«Αυτό θα πρότεινα. Πάμε να δούμε αν με δεχτούν στην σχολή θεάτρου και θα του πούμε ότι θα πάμε για εξετάσεις. Αλή-

θεια τι φαντάστηκε;»

«Δεν καταλαβαίνεις;» της είπε χαμογελώντας.

«Ότι θα γινόταν παππούς; Α στο διάολο, μόνο αυτό δεν πέρασε απ' το μυαλό μου», είπε κι έσκασε στα γέλια. «Κοίτα εσύ μην μου φέρεις κανένα σκούρο αδελφάκι γιατί τότε να δεις κλάματα».

«Νανίτα σήκω πήγαινε να πλύνεις το αυτοκίνητό σου γιατί έχεις ξεφύγει».

Η Νανίτα έβαλε τα γέλια και φεύγοντας από την κουζίνα έκανε σαν να κρατούσε στα χέρια της ένα μωρό και το κούναγε. Η Φρίντα της πέταξε ένα κομμάτι κέικ που ήταν μπροστά της.

Όταν η Φρίντα ανακοίνωσε στον Ζοζέφ την ημερομηνία που θα έφευγαν, αυτός ήταν στον κόσμο του. Όλο να μην στεναχωριέται το παιδί έλεγε και ξανάλεγε. Επέμενε όμως πριν φύγουν για το Σαν Φρανσίσκο να έκανε τις εξετάσεις που είχε ζητήσει ο γιατρός του νοσοκομείου. Συμφώνησε περισσότερο για να τον καθησυχάσει παρά γι' άλλο λόγο. Οι εξετάσεις δεν έδειξαν απολύτως τίποτα. Η Φρίντα όμως κατάφερε να τον πείσει ότι αυτός ήταν ένας παραπάνω λόγος να βιαστούν για εξετάσεις από ένα καθιερωμένο νοσοκομείο. Ο Ζοζέφ μόνο που δεν τις έδωσε κακήν κακώς.

«Βλέπεις που ξέρεις πώς να τον κουλαντρίζεις;» της είπε η Νανίτα την παραμονή που θα έφευγαν. «Τι θα κάνεις το απόγευμα; Θα έρθουν κάποιοι φίλοι και δε σε θέλω στα πόδια μου».

«Θα πάω στην Έμιλυ οπότε χαλάρωσε δεσποινίς μου, δε θα είμαι στα πόδια σου και κοίτα να φτιάξεις την βαλίτσα σου. Το τραίνο φεύγει αύριο το πρωί στις εννέα».

Νωρίς το απόγευμα άρχισαν να καταφτάνουν οι φίλοι της. Εκτός από τον Τζων ήταν ο Πήτερ και ο Φρανκ Έντμαν με την Τόνια Σούκο. Κάθισαν στην βεράντα κι άρχισαν τα δικά τους. Μ' εξαίρεση τη Νανίτα, όλοι τους είχαν αποφοιτήσει. Τους σερβίρισε καφέδες και αναψυκτικά και κάθισε μαζί τους.

«Έμαθα πως φεύγεις γι' ανατολικά, είναι αλήθεια;» ρώτησε ο Τζων χωρίς καθυστέρηση τον Πήτερ.

«Ναι είναι αλήθεια. Τελικά αποφάσισα ν' ακολουθήσω τα

χνάρια του πατέρα μου αλλά στο πιο επίσημο».

«Δηλαδή σερίφης σε καμιά πόλη;» ρώτησε η Τόνια.

Οι άντρες έβαλαν τα γέλια. Ο Πήτερ βάλθηκε να της εξηγήσει ότι σκόπευε να παρακολουθήσει μια σχολή για να καταταγεί σαν αναλυτής στη δύναμη του FBI.

«Υπάρχει μπατσοσχολή για τέτοιες ειδικότητες;» ξαναρώτησε η Τόνια.

«Τέλος πάντων, δεν την λένε έτσι αλλά υπάρχει. Πρέπει να δώσω εξετάσεις κι αν τις περάσω, θα έχω να παρακολουθήσω μαθήματα για δύο χρόνια, μαζί με πολλά άλλα. Είναι λίγο περίπλοκο αλλά είχε κάποιον φίλο ο γέρος που βοήθησε και τελικά θα τραβήξω προς τα εκεί. Εσείς τι θα κάνετε;»

Η Τόνια κοίταξε τον Φρανκ περιμένοντας απ' αυτόν να εξηγήσει τα σχέδιά τους. Ο Φρανκ πήρε ένα περισπούδαστο ύφος και τους ανακοίνωσε ότι είχε γίνει δεκτός σε μια διοικητική θέση μιας κατασκευαστικής εταιρείας στη Βοστώνη και ότι μέχρι το τέλος Αυγούστου θα έπρεπε να έχει πάει για δουλειά.

«Κι εσύ;» ρώτησε την Τόνια η Νανίτα.

«Θα πάω μαζί του», είπε χαμηλώνοντας το βλέμμα της.

«Και γιατί τέτοιες ντροπές; Όλοι ξέρουμε πως είσαστε μαζί τόσα χρόνια τώρα» της είπε η Νανίτα.

«Τον άλλο μήνα παντρευόμαστε οπότε φεύγουμε σαν ζευγάρι», είπε με χαρά ο Φρανκ.

Πανζουρλισμός ακολούθησε την ανακοίνωσή του. Οι νεαροί άντρες μάλιστα θεώρησαν σκόπιμο να ρίξουν και κάποιες ψιλές σφαλιάρες στον φίλο τους.

«Τι βαράτε ρε;»

«Είναι για να μαθαίνεις την παντόφλα» του είπε γελώντας ο Τζων. «Δηλαδή τελικά μόνο εγώ μένω πίσω;»

Όλοι πάγωσαν. Κοίταξαν με περιέργεια την Νανίτα.

«Γιατί; Εσύ θα πας κάπου;» ρώτησε η Τόνια.

«Άστον να λέει» είπε η Νανίτα προσπαθώντας να μαζέψει τα αμάξεντα. «Έκανα μια σκέψη να κάνω μια μεταγραφή στο Σαν Φρανσίσκο σε μια σχολή θεάτρου».

Την περιέργεια υποδέχθηκε ο θαυμασμός. Μετά από λίγο όλοι άρχισαν να μιλάνε συγχρόνως και να εκθέτουν τα σχέδιά τους για το μέλλον. Ο Τζων τους άκουγε χωρίς να παίρνει μέρος στην συζήτησή τους. Αυτό το εντόπισε η Νανίτα και κάνοντας

νόημα στους υπόλοιπους να σταματήσουν, τον ρώτησε με απορία ανάμικτη μ' ενδιαφέρον:

«Τζων, εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις;»

Ο Τζων δεν της απάντησε αμέσως. Άφησε να περάσει λίγη ώρα και άναψε κι ένα τσιγάρο για να κερδίσει λίγο χρόνο.

«Η μητέρα μου παραιτήθηκε από την βιβλιοθήκη. Θα παρακολουθήσω ένα σεμινάριο δέκα ημερών στην Νέα Υόρκη και θα πάρω την θέση της. Επίσης θα προσπαθήσω να δημοσιογραφήσω στην τοπική εφημερίδα κι ίσως να γράψω και κάποιο βιβλίο για την ιστορία του τόπου μας» τους ανακοίνωσε με φωνή που ίσα που ακουγόταν.

«Λοιπόν Τζων» είπε τελικά ο Πήτερ, «απ' αυτά που ακούω αλλά και που βλέπω τους τελευταίους μήνες, ανακαλύπτω έναν άλλο Μακένζι. Καμία απολύτως σχέση μ' αυτόν που ήξερα από παλιά».

«Ενώ εσύ είσαι ο ίδιος. Ήξερα έναν φλώρο που ήταν σαν κουρδισμένο ρολόι και τώρα μας λες ότι θα πας για πράκτορας του FBI» του πέταξε ο Τζων.

Δεν κρατήθηκαν και έβαλαν τα γέλια.

«Τελικά είσαι απ' τους λίγους που θα μείνουν πίσω. Από τον θεατρικό σύλλογο ίσως ο μόνος» συμπλήρωσε η Νανίτα.

«Δυστυχώς ο άλλος που θα έμενε, φρόντισε να φύγει πριν απ' όλους» είπε με αφέλεια και χωρίς να το καλοσκεφτεί ο Φρανκ.

Η Τόνια τον κλώτσησε αλλά ο Φρανκ είχε ήδη πει την κουβέντα του. Η κατήφεια στα πρόσωπα όλων έδειξε ότι μπορεί να μην είχαν πει κουβέντα για τον Ντιμίτρι, αλλά ο θάνατός του τους είχε όλους σημαδέψει. Θέλησε ν' αλλάξει το θέμα και γυρνώντας στην Νανίτα την ρώτησε τα νεότερα για την υγεία της.

«Μια απλή λιποθυμία ήταν» της απάντησε εκείνη, «όλα καλά, αν κι η Φρίντα θέλει να πάμε για εξετάσεις στο Σαν Φρανσίσκο».

«Διακοπές;» ρώτησε ελαφρά ειρωνικά ο Πήτερ.

«Μ' ένα σμπάρο δύο τρυγόνια. Λοιπόν, η μάνα μου έχει ετοιμάσει σάντουιτς. Να φέρω και μπύρες να τα βοηθήσουν να κατέβουν;» τους ρώτησε θέλοντας ν' αλλάξει το θέμα της συζήτησής τους.

Όλοι συμφώνησαν. Η Τόνια προσφέρθηκε να την βοηθήσει

και οι δύο κοπέλες έφυγαν για την κουζίνα. Ένα πλέον ήταν σίγουρο, τα τελευταία γεγονότα είχαν επισπεύσει την ωρίμανσή τους. Μπήκαν στη ζωή κάπως ξαφνικά αλλά σημασία είχε ότι η ανέμελη ζωή αποτελούσε για όλους παρελθόν.

Η αναχώρηση απ' το σπίτι των Κοέν έγινε στις οκτώ το πρωί. Είχαν από δύο βαλίτσες η κάθε μία, μάννα και κόρη.

«Τι τα θέλετε τόσα ρούχα;» ρώτησε ο Ζοζέφ για να μην πάρει καμία απάντηση.

Στο τραίνο βολεύτηκαν στο κουπέ που τους είχε κλείσει ο Ζοζέφ και άρον άρον τον έδιωξαν με την δικαιολογία μην φύγει το τραίνο και δεν προλάβει να κατέβει. Είχαν ένα τέταρτο ακόμα που το πέρασαν αυτές όρθιες στο παράθυρο κι αυτός στην αποβάθρα.

«Γιατί έχεις τόσο ξινισμένα μούτρα;» τον ρώτησε η Φρίντα με εμφανή θυμό στο πρόσωπό της.

«Είναι που φεύγετε κι οι δύο», είπε απολογητικά.

«Όταν φεύγεις εσύ είναι καλύτερα; Δεν σου λείπουμε πάλι κι οι δύο;»

«Άλλο είμαι εγώ» είπε με κατεβασμένα μάτια.

«Σιγά σιγά να μαθαίνεις, ποτέ δεν ξέρεις τι φέρνει το αύριο» του απάντησε η γυναίκα του.

«Φρίντα άσε τα αστεία γι' άλλες ώρες».

Μωρέ δεν θα 'ρθει η ώρα που θα μάθεις τα νεότερα; Τότε να δεις γέλια που θα κάνουμε! σκέφτηκε και χαμογέλασε πονηρά. Στο μυαλό της βέβαια είχε το θέμα της κόρης της, το δικό της το αγνοούσε επιδεικτικά.

Ο σταθμάρχης σφύριξε μια φορά σημάδι πως σύντομα το τραίνο θα έφευγε. Λίγα λεπτά αργότερα ξανασφύριξε δύο φορές και το τραίνο ξεκίνησε σιγά σιγά να τσουλάει στις γραμμές. Η Φρίντα κάθισε πρώτη στην θέση της. Δεν ήξερε γιατί αλλά αισθανόταν πολύ περισσότερο ελεύθερη απ' ότι περίμενε. Η Νανίτα έμεινε να χαζεύει απ' το παράθυρο μέχρι που ο σταθμός χάθηκε από το βλέμμα της.

«Ετοιμάζεσαι να φύγεις για τα καλά και κοιτάς την πόλη μας σαν να μην θέλεις να την αποχωριστείς; Ξέρεις τελικά τι θέλεις;» την ρώτησε η μητέρα της όταν κάθισε στην θέση της.

Την κοίταξε με άγριο βλέμμα και συγκεντρώθηκε στο τοπίο

που όλο και πιο γρήγορα πέρναγε μπροστά από τα μάτια της όσο το τραίνο αύξανε ταχύτητα.

«Πού θα μείνουμε;» ρώτησε μετά από λίγο.

«Ο πατέρας σου μας έκλεισε δωμάτιο στο Holiday Inn» της είπε και την ενημέρωσε και για το σπίτι που έπρεπε να δούνε, την πρόσφατη δηλαδή κληρονομιά του πατέρα της.

«Μην μου πεις να μείνουμε σ' ένα σπίτι που έμενε μέχρι πριν λίγο ένας γέρος;» είπε με απέχθεια.

«Είπα να το δούμε και καλό είναι ν' αρχίσεις να σκέφτεσαι σαν άτομο που πρέπει να διαχειρίζεται τα οικονομικά του. Ο πατέρας σου έχει χρήματα αλλά δεν είναι και κανένας Ροκφέ-λερ».

Η Νανίτα σ' ένδειξη διαμαρτυρίας έκλεισε τα μάτια της λες και ήθελε να ξεκουραστεί. Η Φρίντα δεν της είπε τίποτα, συγκεντρώθηκε στα δικά της αλλά όχι για πολύ.

«Πολύ ήσυχη σε βρίσκω. Για πες μου αυτό που δεν ξέρω».

«Θα μας περιμένει στο σταθμό η Σούζαν. Την θυμάσαι την Σούζαν Σμιθ; Της ζήτησα να ψάξει το θέμα μου και μάλλον έχει καλά νέα. Κάτι άλλο;» της είπε μισανοίγοντας τα μάτια.

«Μας συγχωρείς πριγκίπισσα που σε ενοχλήσαμε. Πρόσεξε όμως γιατί δεν το 'χω και πολύ να γυρίσω με το επόμενο τραίνο και να σου στείλω τον πατέρα σου. Σ' αυτόν τα καπρίτσια σου», της απάντησε θυμωμένα.

Η Νανίτα κατάλαβε ότι το είχε παρατραβήξει και της έσκα-σε ένα χαμόγελο. Μετά απ' αυτό η καθεμιά αποτραβήχτηκε στις σκέψεις της. Έπρεπε να γίνουν πολλά κι ο χρόνος ήταν λί-γος.

Ο μονότονος θόρυβος του τραίνου, λίγο αργότερα έριξε την Φρίντα σ' έναν πολύ παράξενο ύπνο.

Είδε πως ο ελεγκτής των εισιτηρίων την παρακάλεσε να ε-λέγξει τα εισιτήρια των επιβατών γιατί ο ίδιος ήθελε να ξεκου-ραστεί. Φόρεσε το καπέλο του και ξεκίνησε να περνάει απ' όλα τα κουπέ ελέγχοντας τα εισιτήρια. Κάπου στη μέση του τραί-νου, σ' ένα κουπέ, δύο άντρες ήταν ξαπλωμένοι στις πολυθρό-νες, ένας από κάθε μεριά και κοιμόντουσαν έχοντας τα πρόσω-πά τους προς την μέσα μεριά. Η Φρίντα ξερόβηξε και ζήτησε τα εισιτήριά τους. Τότε ένας από αυτούς της είπε:

«Δεν έχουμε βγάλει εισιτήρια».

«Αυτό είναι παράνομο κύριε, πρέπει να κόψετε τώρα».

«Δεν έχουμε λεφτά, αν θέλεις πήγαινε και ζήτησέ τα από την Φρίντα Κοέν. Ταξιδεύει μαζί μας για Σαν Φρανσίσκο».

«Μα τι λέτε τώρα;» τους είπε θυμωμένη.

Ο άντρας γύρισε απότομα προς το μέρος της.

Πετάχτηκε προς τα πίσω. Ήταν τα δύο πνεύματα, οι εφιάλτες της ζωής της.

«Τα εισιτήριά σας, παρακαλώ», ακούστηκε μια φωνή κι η Φρίντα άνοιξε με τρόμο τα μάτια της.

Έψαξε την τσάντα της και έδωσε τα εισιτήρια στον ελεγκτή. Εκείνος τα πήρε, τα τρύπησε με το μηχάνημα που κρατούσε, τους ευχήθηκε καλό ταξίδι κι έφυγε.

«Τι έπαθες;» ρώτησε η Νανίτα. «Έκανες σαν να είδες φάντασμα».

«Κάτι χειρότερο παιδί μου. Ονειρεύτηκα πως στο ίδιο τραίνο μ' εμάς πάνε στο Σαν Φρανσίσκο τα γαμημένα πνεύματα του θεάτρου».

Την στιγμή εκείνη έσπασε. Τίποτα πια δεν ήταν ωραίο. Το ταξίδι, τα όνειρα για την κόρη της, όλα βρισκόντουσαν κάτω από μια διαρκή απειλή. Έπρεπε να βρει μια λύση. Η Νανίτα βρισκόταν σε κίνδυνο. Το μυαλό της ψάχνοντας για λύση σταμάτησε στον Μπιλ.

Τι μπορεί να κάνει αυτός; σκέφτηκε.

Κατά περίεργο όμως τρόπο, κάτι της έλεγε πως αν κάτι μπορούσε να γίνει, αυτός που θα αντιμετώπιζε τους εφιάλτες όλων των προηγούμενων ετών ήταν ο Μπιλ Κόντυ, ο ζωγράφος των πνευμάτων.

Στην αποβάθρα του τραίνου τις περίμενε η Ζούζαν Σμιθ, η φίλη τους, που ήδη παρακολουθούσε μαθήματα ενδυματολογίας και σκηνογραφίας. Αγκάλιασε την Νανίτα, την φίλησε και στα δύο μάγουλα, τραβήχτηκε λίγο προς τα πίσω και της είπε:

«Μεθαύριο το πρωί στο Academy of Art University στην οδό Μοντγκόμερι. Στις δέκα ακριβώς».

Η Νανίτα την κοίταξε χωρίς να πιστεύει αυτό που άκουσε. Άνοιξε το στόμα της και λίγο μετά της είπε:

«Αλήθεια;»

«Όπως με βλέπεις και σε βλέπω».

Η Νανίτα γύρισε και κοίταξε την μητέρα της που όλη αυτή την ώρα στεκόταν παράμερα χωρίς να μιλάει. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, την αγκάλιασε και την φίλησε στο μάγουλο χωρίς να πει τίποτα. Εκείνη χαμογελούσε ευχαριστημένη.

«Καλησπέρα κυρία Κοέν, είχατε καλό ταξίδι;» είπε η Σούζαν απευθυνόμενη αυτή την φορά στην Φρίντα.

«Καλησπέρα Σούζαν. Πολύ καλό. Πάμε; Νομίζω ότι στο ξενοδοχείο μπορούμε να μιλήσουμε πιο άνετα».

Έκανε νόημα σ' έναν αχθοφόρο που τις πλησίασε με το καρότσι του. Φόρτωσε τις βαλίτσες τους και τους ρώτησε πού πάνε.

«Ταξί για ξενοδοχείο» του είπε η Φρίντα μ' εκείνον τον κάπως υπερβολικό τρόπο που συνήθως χαρακτηρίζει τους επαρχιώτες όταν βρίσκονται στο περιβάλλον μιας μεγαλούπολης.

Λίγο αργότερα ο γκρουμ του ξενοδοχείου παρέλαβε τις βαλίτσες τους και τους οδήγησε στο δωμάτιό τους. Δεν κάθισαν σχεδόν καθόλου. Κατέβηκαν στο σαλόνι και στρώθηκαν σ' ένα ωραίο γωνιακό τραπέζι παραγγέλλοντας καφέδες. Η κουβέντα άναψε για τα καλά. Η Νανίτα ήθελε να μάθει πως τα κατάφερε και της έκλεισε συνάντηση μ' ένα από τα πιο γνωστά θεατρικά σχολεία της πόλης.

«Να λες πάλι καλά» είπε χαμογελώντας η Σούζαν. «Τους έχω ζαλίσει με τα δικά μου αλλά έχω βρει μια κοπέλα στην γραμματεία που με εξυπηρετεί. Τέλος πάντων, δεν έχει τελειώσει τίποτα ακόμα αλλά τουλάχιστον θα είναι μια καλή αρχή. Σου έκλεισε ραντεβού με την Μις Μάργκαρετ Τσώρτσερ. Είναι η διευθύντρια σπουδών του τμήματος ηθοποιίας κι είναι αυτή που επλέγει τους φοιτητές. Έχει ήδη τον φάκελο σπουδών σου αν και δεν νομίζω ότι παίζει κάποιον ρόλο το ότι έχεις ήδη τελειώσει το πρώτο έτος του κολλεγίου στην Κόπερβιλ».

Η Φρίντα έδειξε να συνοφρυώνεται.

«Δεν σκεφτήκαμε να φέρουμε φωτογραφίες» είπε.

«Σιγά μην δεν έφερα», είπε η Νανίτα. «Και όχι μόνο τις φωτογραφίες, έχω και τα αποκόμματα από τις κριτικές και συστατική επιστολή από τον Νικ, τον υπεύθυνο του Δραματικού Συλ-

λόγου».

Οι κοπέλες έδειχναν ιδιαίτερα ευχαριστημένες με την έκβαση. Η Νανίτα είχε ήδη ξεχάσει το περιστατικό στην βιβλιοθήκη, ενθουσιασμένη με τον δρόμο που πίστευε πως της ανοίγεται. Η Φρίντα από την άλλη, ενώ ένοιωθε και συμμεριζόταν την χαρά της κόρης της, φοβόταν για τις εξελίξεις. Έπρεπε να βρει τρόπο να την θωρακίσει.

«Να μην αργήσουμε ιδιαίτερα» είπε στις κοπέλες. «Πρέπει να ξεκουραστούμε κι αύριο είναι ευκαιρία να πάμε να δούμε κι εκείνο το σπίτι του πατέρα σου. Εσύ τι κάνεις αυτές τις ημέρες;» ρώτησε την Σούζαν αναζητώντας κατά βάθος ένα άτομο που ήξερε να κινείται στην πόλη.

«Αύριο είμαι απογευματινή οπότε αν θέλετε μπορώ να έρθω το πρωί μαζί σας. Πού είναι το σπίτι αυτό και τι είναι ακριβώς;»

Η Νανίτα βιάστηκε να της εξηγήσει για την όψιμη κληρονομιά του πατέρα της.

«Αλήθεια πού είναι το σπίτι;» ρώτησε την μητέρα της.

«Στην οδό Χάιντ» της απάντησε. «Την ξέρεις Σούζαν;»

«Ναι, είναι γνωστός δρόμος κι έχει από εδώ λεωφορείο. Είναι μικρή η διαδρομή».

«Σώπα που θα πάρουμε λεωφορείο. Έχει ταξί γι' αυτές τις δουλειές. Λοιπόν αύριο στις δέκα είναι καλά;» της απάντησε η Φρίντα.

«Σε περιμένουμε στις εννιάμιση για πρωινό και μετά φύγαμε για... πώς την είπαμε;» ρώτησε η Νανίτα.

«Οδός Χάιντ», ξανάπε η Φρίντα.

«Διαμέρισμα είναι;» ρώτησε μ' ενδιαφέρον η Νανίτα.

«Όχι. Απ' ότι μου είπε ο Ζοζέφ, που σημειωτέο έχει να πάει εκεί από παιδί, είναι μια διώροφη μονοκατοικία. Γιατί ρωτάς;»

«Πού ξέρεις; Μπορεί να χρειαστώ συγκάτοικο. Είναι κοντά στην θεατρική ακαδημία;»

«Όλα είναι κοντά, αλλά καλύτερα να μην βιάζεσαι. Άσε πρώτα να τελειώσει με το καλό η συνάντηση και τα υπόλοιπα μπορούν ν' ακολουθήσουν με την σειρά τους» της απάντησε χαμογελώντας η Σούζαν.

«Σούζαν, άκουσέ με. Εγώ ήρθα εδώ για να σπουδάσω ηθοποιία. Αν δεν με δεχθούν εδώ, θα πάω και στου διαόλου την άκρη για να βρω σχολή. Πίσω δεν γυρνάω».

«Θα τα καταφέρουμε μικρή και θα σε κάνουμε μια ηθοποιό πρώτης κατηγορίας», της είπε σιγανά στο αυτί αγκαλιάζοντάς την η Σούζαν.

Ο πληθυντικός που χρησιμοποίησε η Σούζαν ξένισε την Νανίτα.

Ν' αναφέρεται στον Ντιμίτρι; σκέφτηκε αλλά δεν έδωσε συνέχεια.

Η Σούζαν έφυγε κι οι δύο γυναίκες ανέβηκαν στο δωμάτιό τους. Η Νανίτα μπήκε κατευθείαν στο μπάνιο ζητώντας από την Φρίντα να παραγγείλει κάτι για βραδινό στο δωμάτιο.

«Δεν έχω διάθεση να ντύνομαι. Κανόνισε εσύ. Ξέρεις».

Την επομένη το πρωί, στις δέκα και μισή και οι τρεις τους βρισκόντουσαν έξω από την μονοκατοικία στην οδό Χάιντ. Ήταν ένα παλιό διώροφο σπίτι με μεγάλο υπόγειο. Εξωτερικά ήταν πολύ όμορφο αν και παλιό.

«Αυτό είναι;» ρώτησε η Σούζαν με απορία.

«Αυτό. Τουλάχιστον με βάση την διεύθυνση, αλλά ας δούμε και τα κλειδιά για να βεβαιωθούμε» της απάντησε η Φρίντα. Στάθηκε μπροστά στην εξώπορτα κι έβγαλε από την τσάντα της μια αρμαθιά με κλειδιά.

«Απ' ότι βλέπω τον είχε τον τρόπο του ο μακαρίτης. Το υπόγειο έχει και δικιά του είσοδο στην άλλη άκρη» είπε η Νανίτα χαζεύοντας το κτίριο.

«Θεός του πατέρα σου;» την ρώτησε η Σούζαν.

«Ναι, απ' αυτούς που δεν τους έχεις δει ποτέ σου» της απάντησε με χιούμορ αυτή.

«Οι δικοί μου δεν έχουν ούτε έναν συγγενή που να έχει τέτοιο σπίτι, ας είναι και μακροσυγγενής».

«Ναι, αλλά εμείς, είμαστε από άλλο ανέκδοτο. Καλύτερα να μην το συζητάμε».

Μπήκαν μέσα κι ανέβηκαν την σκάλα που οδηγούσε στον πρώτο όροφο. Το σπίτι μύριζε κλεισούρα. Η δεξιά πτέρυγα είχε δύο σαλόνια. Αριστερά και μπροστά ήταν ένα γραφείο με θέα στο δρόμο και πίσω η κουζίνα με την τραπεζαρία. Στον πάνω όροφο είχε τρία υπνοδωμάτια με το καθένα να έχει το δικό του μπάνιο κι έναν ανοικτό κοινόχρηστο χώρο διαμορφωμένο σαν σαλόνι με τηλεόραση κι ένα σύστημα με πικάπ κι ενισχυτές με

πολλές εκατοντάδες δίσκους βινυλίου.

«Εγώ να φεύγω γιατί κινδυνεύω να ερωτευτώ αυτό το σπίτι» ακούστηκε να λέει η Σούζαν.

«Δεν θα πας πουθενά. Θα ανακαινίσουμε τους πάνω χώρους και την τραπεζαρία και θα κλείσουμε για τα καλά τα σαλόνια. Εδώ θα μείνουμε κι οι δύο. Θα συγκατοικήσουμε» της απάντησε με απόλυτο τρόπο η Νανίτα.

Η Σούζαν την κοίταζε σαν χαμένη.

«Αστειεύεσαι!»

«Καθόλου. Μόνη μου σ' αυτό το τεράστιο σπίτι αποκλείεται να μείνω».

«Μπορείτε να το νοικιάσετε» πρότεινε η Σούζαν.

«Μπορούμε αλλά δεν θα το νοικιάσουμε. Όταν έρχομαι να σας βλέπω, θέλω κι εγώ το δωμάτιό μου» είπε εμβόλιμα η Φρίντα.

Η Σούζαν κατάλαβε ότι η πρόσκληση για συγκατοίκηση την εύρισκε κι αυτήν σύμφωνη. Έλεσε στην αγκαλιά της και την έσφιξε με δύναμη. Την φίλησε στο μάγουλο και δάκρυσε απ' την χαρά της. Μετά αγκάλιασε την Νανίτα και της είπε:

«Δεν είδαμε ακόμα το υπόγειο».

Η Φρίντα προχώρησε στον διάδρομο δίπλα στην κουζίνα και σταμάτησε μπροστά σε μια βαριά πόρτα. Ήταν η πόρτα που οδηγούσε στον κάτω όροφο. Άνοιξαν και κατέβηκαν τα σκαλιά προς τον χώρο του υπογείου. Βρέθηκαν σ' έναν μεγάλο ενιαίο χώρο που είχε μια κρεβατοκάμαρα στην άκρη κι έναν ακόμα κλειστό χώρο σαν πλυσταριό. Είχε φεγγίτες και μια μεγάλη πόρτα που έβγαине στο δρόμο, ενώ από το υπνοδωμάτιο έβγαίνε σ' έναν μικρό κλειστό κήπο.

«Αυτό είναι ένα ολόκληρο διαμέρισμα! Θα μπορούσε να γίνει κάτι σαν γκαλερί ή να ήταν το σπίτι ενός ζωγράφου» είπε με θαυμασμό η Σούζαν.

Η Φρίντα ευχαριστήθηκε απ' αυτό που άκουσε. Της έδωσε μια ιδέα.

«Έχω τον κατάλληλο άνθρωπο για να μείνει σ' αυτόν τον χώρο» ανακοίνωσε μετά από λίγο στα κορίτσια. *Άσε που θα έχω και το κεφάλι μου ήσυχο μ' αυτές τις δύο. Θα τις προσέχει σαν να είναι κόρες του.*

«Κατάλαβα καλά;» την ρώτησε η κόρη της.

«Μια χαρά κατάλαβες. Γιατί;»

«Σκοπεύεις δηλαδή να το συνεχίσεις;» της ξανάπε χαμογελαστά.

«Αυτό δεν το σκέφτηκα, αλλά δεν θα μου κακόπεφτε».

Μάνα και κόρη έσκασαν στα γέλια. Η Σούζαν έκανε ότι δεν κατάλαβε και απομακρύνθηκε περιεργαζόμενη τον χώρο. Λίγη ώρα μετά ανέβηκε στο πάνω πάτωμα και μπήκε στα σαλόνια. Η Φρίντα και η Νανίτα δεν άργησαν να την ακολουθήσουν.

«Διάλεξες κρεβατοκάμαρα;» ρώτησε η Νανίτα την Σούζαν κοιτώντας την στα μάτια.

«Αν το πεις μια φορά ακόμα, θα πάω να φέρω από σήμερα τα πράγματά μου και το τελευταίο που με ενδιαφέρει είναι αν το σπίτι μυρίζει κλεισούρα» της είπε αυτή.

«Σε ξαναρωτώ, διάλεξες;»

«Εγώ διάλεξα αλλά πάρτε και την άδεια του δημάρχου γιατί ποτέ δεν ξέρεις» είπε με ανησυχία.

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά είμαι σίγουρη ότι όλα θα πάνε καλά» είπε η Νανίτα.

Όλα θα πάνε όπως τα σχεδιάζουν δυστυχώς, σκέφτηκε η Φρίντα, αλλά ένοιωσε ανήμπορη να κάνει το οτιδήποτε για να αποτρέψει αυτά που ερχόντουσαν. Το μόνο που μένει να κάνω είναι να τους πείσω ότι το καλύτερο για όλους είναι να έρθει ο Μπιλ και να μείνει στο υπόγειο.

«Λοιπόν άκου τι θα κάνουμε» είπε η Φρίντα. «Αύριο έχεις αυτή την συνάντηση. Αν πάει καλά, που θα πάει, Τετάρτη και Πέμπτη κάνεις τις εξετάσεις, Παρασκευή ψώνια και Σάββατο γυρνάμε στην Κόπερβιλλ. Το Σαββατοκύριακο τα συζητάμε με τον πατέρα σου κι ανάλογα με τα αποτελέσματα θα παρακαλέσουμε την Σούζαν να κινηθεί. Να της πούμε πια πράγματα να πάνε κάτω και θα της αφήσω και κλειδιά. Τα είπα καλά ή θέλεις δεσποινίς μου κάποιον διαφορετικό προγραμματισμό;»

Πλησίασε την μητέρα της και την αγκάλιασε.

«Θα πάει καλά λες αύριο;» την ρώτησε με ανησυχία.

«Δυστυχώς θα πάει. Για το καλό τους» της είπε αυτή.

«Πάντως να ξέρεις, αν δεν έρθουν τα πράγματα όπως θέλω, εγώ θα έρθω και θα εγκατασταθώ εδώ. Υπάρχουν κι άλλες σχολές για να ξεκινήσω. Αλλά θ' αποφοιτήσω από την Ακαδημία Τέχνης».

Οι γυναίκες άφησαν το σπίτι ιδιαίτερα ευχαριστημένες. Δίπλα σχεδόν στο σπίτι υπήρχε μια μοντέρνα νορβηγική εκκλησία.

Κάλου απ' την εκκλησία ακούστηκε ένας περίεργος θόρυβος. Κάτι σαν χτύπος παλιού ρολογιού. Ήταν δώδεκα το μεσημέρι. Στο σαλόνι του σπιτιού, απ' το πουθενά, εμφανίστηκαν τα δύο πνεύματα. Τα πάντα γύρω είχαν παγώσει. Κανένας άνθρωπος δεν βρισκόταν στο σπίτι.

«Καλώς ήρθες» είπε το πνεύμα της τραγωδίας.

«Καλώς σε βρήκα» του απάντησε το πνεύμα της κωμωδίας.
«Εδώ μπορείς να μου πεις τι κάνουμε;»

«Θα φτιάξουμε μια ντίβα και μετά θα την ξεζουμίσουμε».

«Έχεις κάποια κατά νου;»

Το πνεύμα της τραγωδίας πνίγηκε σ' ένα βήχα στην προσπάθειά του να γελάσει. Όταν κατάφερε να συνέλθει είτε με φωνή που είχε έναν παράξενο αντίλαλο:

«Αύριο έχουμε ραντεβού με μια κότα. Μην το ξεχάσεις, στις δέκα, στην ακαδημία».

Το ρολόι της εκκλησίας ξανακούστηκε.

Δέκα λεπτά πριν το ραντεβού τους, η Νανίτα έμπαινε στο κτίριο της Ακαδημίας έχοντας αφήσει την Φρίντα να την περιμένει σ' ένα μικρό μπιστρό εκεί κοντά. Κρατούσε ένα δερμάτινο ντοσιέ μ' όλα τα έγγραφα και τις φωτογραφίες που την αφορούσαν καθώς και την συστατική επιστολή του Νικ Χούρμμο, του υπεύθυνου του θεατρικού συλλόγου του κολεγίου της Κόπερβιλ.

Η γραμματέας της χαμογέλασε και της ζήτησε να καθίσει. Στις δέκα παρά δύο λεπτά μίλησε στο τηλέφωνο με την δεσποινίδα Τσώρτσερ και την ενημέρωσε ότι το ραντεβού της είχε έρθει. Εκείνη κάτι της είπε και η κοπέλα γύρισε και είπε στην Νανίτα:

«Δεσποινίς Κοέν, καθίστε. Μόλις τελειώσει μια επείγουσα δουλειά που της έτυχε θα σας δει. Υπολογίζω δέκα με δεκαπέντε λεπτά».

Η Νανίτα κάθισε προσπαθώντας να δείχνει άνετη.

Κάλου μακριά κάποιο ρολόι ακούστηκε να χτυπάει. Όλα

πάγωσαν. Στην άχρונה κατάσταση που ακολούθησε, τα δύο πνεύματα υλοποιήθηκαν μέσα στο γραφείο, απέναντι ακριβώς από την δεσποινίδα Μάργκαρετ που είχε παγώσει σε μια περιεργη στάση έχοντας τον φάκελο της Νανίτας ανοιχτό μπροστά της.

Το πνεύμα της τραγωδίας άρχισε να κόβει βόλτες στο γραφείο πειράζοντας τα διάφορα τρόπαια που είχε πάρει η Ακαδημία από παραστάσεις που είχαν δοθεί. Το δεύτερο πνεύμα πήγε κατευθείαν πάνω απ' τη Μάργκαρετ και ακουμπώντας άτσαλα πάνω στο κεφάλι της άρχισε να διαβάζει το πρώτο χαρτί στον φάκελο. Ήταν η αίτηση μ' όλα τα στοιχεία έτοιμα απ' την γραμματέα. Έμενε η υπογραφή της και να συμπληρώσει είτε ότι εγκρίνεται είτε ότι απορρίπτεται η αίτηση.

«Λοιπόν άκου τι θα κάνεις κυρά μου. Θα καλοδεχθείς την νεαρά μ' ένα χαμόγελο, συζήτησε όσο θέλεις μαζί της, αλλά στο τέλος θα βάλεις την τζίφρα σου στην αίτηση και θα γράψεις κι ένα τεράστιο “Εγκρίνεται”. Έγινα κατανοητός;»

Της άφησε το κεφάλι, της γύρισε την καρέκλα και της έδωσε ένα φιλί στο στόμα. Η Μάργκαρετ έδειξε να καταλαμβάνεται από ένα αίσθημα αποστροφής.

«Όταν ήμουνα ζωντανός, αυτό το φιλί προκαλούσε τουλάχιστον δύο οργανισμούς απανωτούς στις γυναίκες».

Το άλλο πνεύμα σταμάτησε την βόλτα του και είπε γυρνώντας:

«Και πότε ήσουνα ζωντανός; Εμείς γεννηθήκαμε κατευθείαν στον ενδιάμεσο χρόνο».

«Τότε κάποιος δικό μας θα είχε αυτό το χάρισμα» είπε το άλλο πνεύμα και συμπλήρωσε: «Έχει καμιά σημασία;»

Το ρολόι χτύπησε τον τελευταίο του χτύπο. Όλα ξαναγύρισαν στο κανονικό.

Η Μάργκαρετ έφτιαξε ασυναίσθητα τα μαλλιά της και πριν περάσουν δύο λεπτά ζήτησε από την γραμματέα της να στείλει μέσα την δεσποινίδα Κοέν. Η Νανίτα κάτι πήγε να της πει αλλά αποφάσισε να μην μιλήσει και πέρασε στο γραφείο.

«Καλημέρα σας» είπε και κάθισε στη πολυθρόνα που της υπέδειξε μπροστά στο γραφείο.

«Καλημέρα δεσποινίς Κοέν. Έβλεπα τον φάκελό σας. Φαίνε-

ται ότι έχετε κάποια εμπειρία. Μήπως φέρατε φωτογραφίες;»

Η Νανίτα της έδωσε τον δερμάτινο φάκελο. Τον άνοιξε κι άρχισε να περιεργάζεται τα διάφορα χαρτιά και τις φωτογραφίες.

«Ενδιαφέροντα όλα αυτά. Υπάρχει κάποιο θέμα αλλά μάλλον δεν είναι πρόβλημα. Εμείς θέλουμε όσο το δυνατό πιο παρθένα άτομα στο χώρο του θεάματος για να μπορέσουμε να τα διαπλάσουμε κατάλληλα. Νομίζω πάντως ότι αυτό μπορούμε να το παρακάμψουμε μια που αυτά που βλέπω δεν έχουν επαγγελματική διάσταση. Πρέπει να ξέρετε όμως ότι δεν υπάρχει για φέτος ανοικτή θέση που να συνοδεύεται με υποτροφία. Η σχολή μας βλέπετε είναι ακριβή για τους λίγους φοιτητές που υποχρεώνονται να καλύπτουν μόνοι τους τα φοιτητικά τους έξοδα».

«Πιστεύω ότι δεν υπάρχει τέτοιο πρόβλημα, αν αυτό είναι το μόνο που σας απασχολεί. Η οικογένειά μου έχει την οικονομική άνεση να μου καλύψει τα έξοδα που είπατε» της απάντησε πολύ σεμνά η Νανίτα.

«Δεν κατάλαβες δεσποινίς μου, δεν είναι μόνο τα έξοδα διαβίωσης μια που δεν υπάρχει δυνατότητα να εργάζεσαι οπουδήποτε λόγω των πολλών ωρών για τις δοκιμές, αλλά χρειάζονται αρκετά χρήματα για τα κουστούμια και τα μακιγιάζ και για την αγορά πολλών βιβλίων που θα χρειαστούν. Νομίζεις ότι θα μπορέσετε σαν οικογένεια να ανταπεξέλθετε;»

«Είμαι βέβαιη δεσποινίς Τσώρτσερ. Υπάρχει κάποιο καταπίστευμα απ' την γιαγιά μου που ευχαρίστως θα το διαθέσω για τις σπουδές μου».

Η Μάργκαρετ δεν της απάντησε. Σήκωσε το τηλέφωνο και ζήτησε από την γραμματέα της να έρθει μέσα.

«Η δεσποινίς Κοέν θα καταλάβει μια θέση εκτός υποτροφιών» είπε και υπογράφοντας την αίτηση την έδωσε στην γραμματέα που έμεινε με το στόμα ανοικτό. «Εξήγησέ της τα υπόλοιπα. Δεσποινίς Κοέν, ραντεβού μαζί μου τον Σεπτέμβριο».

Άπλωσε το χέρι της σε μια χειραψία καλωσορίσματος. Η Νανίτα βιάστηκε να ανταποδώσει την χειραψία κι ακολούθησε την κοπέλα στον προθάλαμο του γραφείου. Εκείνη κάθισε στην καρέκλα του μικρού της γραφείου χωρίς να μιλάει.

«Θεέ μου, πρώτη φορά έβγαλε τόσο γρήγορα απόφαση. Δεσποινίς Κοέν καλωσόρισες στην Ακαδημία» είπε σαν χαμένη στην Νανίτα.

«Να σε παρακαλέσω για κάτι; Μπορείς να με λες σκέτα Νανίτα; Θα με υποχρεώσεις!»

«Εντάξει Νανίτα. Εγώ είμαι η Μαρία Σμιθ. Λοιπόν, θα χρειαστώ κάποια επίσημα χαρτιά από το Κολέγιό σου και κάποια απ' το δημαρχείο. Αυτά τα τελευταία καθυστερούν λίγο οπότε φρόντισε να τα σπρώξεις όσο μπορείς. Γιατί χαμογελάς; Οι δήμαρχοι κάνουν το λιγότερο ένα μήνα για να μας απαντήσουν», είπε απολογητικά στην Νανίτα όταν την είδε να χαμογελάει.

«Ο δικός μας δήμαρχος θα σας απαντήσει αμέσως, όχι γιατί είναι καλός δήμαρχος αλλά γιατί είναι ο πατέρας μου».

«Α, ωραία, στείλε μου λοιπόν τα χαρτιά που γράφονται εδώ» της είπε και της έδωσε ένα έντυπο, «κι όλα τ' άλλα θα τα τακτοποιήσω εγώ. Να υπολογίσεις ότι τα μηνιαία σου έξοδα θα είναι γύρω στα χίλια με χίλια πεντακόσια δολάρια. Πού θα μένεις;»

«Στο σπίτι της οικογένειας μου, στην οδό Χάιντ» της απάντησε η Νανίτα και της έδωσε την λεπτομερή διεύθυνση.

Η κοπέλα έγραψε το όνομα της και το τηλέφωνό της στο έντυπο που της έδωσε. «Σου έγραψα το όνομά μου για να μην το ξεχάσεις. Αν με χρειαστείς για οτιδήποτε πάρε με στο τηλέφωνο. Καλή σου μέρα κι εύχομαι όλα να πάνε καλά».

Η Νανίτα πέντε λεπτά αργότερα στεκόταν μπροστά στην Φρίντα που μόλις την είδε κοίταξε το ρολόι της με φανερό ανησυχία.

«Τι έγινε; Δείχνεις χαρούμενη».

«Με δέχτηκαν» είπε με ένα εντελώς χαζό χαμόγελο κολλημένο στο πρόσωπό της.

«Πότε πρόλαβαν;» την ρώτησε η μητέρα της. Να δεις που κάποιοι έβαλαν το χέρι τους. Χριστέ μου, βοήθεια!

«Τι σημασία έχει; Να σε ρωτήσω όμως κάτι γιατί υποτροφία δεν μου έδωσαν. Δεν πιστεύω να υπάρχει πρόβλημα με τα χρήματα, θα χρειαστώ για την Ακαδημία γύρω στα χίλια πεντακόσια το μήνα».

«Και κάνα χιλιάρικο για την διαμονή σου, άντε να δούμε τι θα πούμε στον πατέρα σου».

«Τα έχουμε; Αυτό πες μου».

«Τα έχουμε».

«Λοιπόν, αυτό που θα του πεις είναι πως εάν δεν δώσει τα δυόμισα χιλιάρικά το μήνα για τις σπουδές μου, του υπόσχομαι να του κοστίζω τα διπλά αν μείνω στην Κόπερβιλλ. Θα καταλάβει αυτός».

Η Φρίντα έβαλε τα γέλια. Ήξερε πως η κόρη της τον έκανε ότι ήθελε τον πατέρα της, αλλά εκβιασμός πρώτη φορά εμφανιζόταν στο προσκήνιο.

Αυτή που χάρηκε ακόμα περισσότερο ήταν η Σούζαν. Η Νανίτα δεν ήταν μόνο μια γέφυρα με την Κόπερβιλλ και τον νεκρό φίλο τους αλλά και μια καλή παρέα στον δύσκολο δρόμο που ακολουθούσε, για να μην ξεχάσει και την πολύ γενναιόδωρη προσφορά για την διαμονή της σ' ένα σπίτι στο οποίο θα μπορούσε να παρουσιάσει και την δουλειά της.

Οι ιατρικές εξετάσεις όπως ήταν αναμενόμενο δεν έδειξαν απολύτως τίποτα. Είχε έρθει η ώρα να γυρίσουν πίσω. Οι βόλτες τους στα μαγαζιά είχαν εξαντληθεί σε διάφορα κέντρα που πουλούσαν έπιπλα, ενώ ένα απόγευμα το πέρασαν στο σπίτι σε μια προσπάθεια να βρουν ποια έπιπλα θα πέταγαν και τι αλλαγές θα έκαναν. Η τελική απόφαση ήταν ξεκάθαρη. Τα έπιπλα από το ένα σαλόνι θα κατέβαινε στον ανοικτό χώρο του υπογείου. Θα τα αντικαθιστούσαν με μοντέρνα. Το δεύτερο σαλόνι θα έμενε όπως ήταν. Το ίδιο και το γραφείο που όσο περνούσαν οι μέρες τόσο και περισσότερο άρεσε στην Νανίτα.

Η Σούζαν ζήτησε να της επιτρέψουν να φτιάξει σε μια γωνιά στο υπόγειο ένα βεστιάριο και να βάλει ότι ρούχα υπήρχαν στο σπίτι καθώς και διάφορες κουρτίνες κι άλλα είδη που πιθανόν θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν αργότερα σε καμιά σκηνογραφία της. Το υπόγειο ήταν πολύ μεγάλο και θα μπορούσαν όλα τα πράγματα μαζί να δημιουργήσουν μια πολύ καλλιτεχνική διακόσμηση. Συμφώνησαν και το έργο αυτό το ανέλαβε προσωπικά η Σούζαν.

Το Σαββατοκύριακο το σπίτι θα δεχόταν τον πρώτο του ένοικο. Θα μετακόμιζε η Σούζαν. Η περίπτωση να μην δεχόταν ο Ζοζέφ την υλοποίηση αυτού του πλάνου δεν έδειχνε να απασχολεί καμιά τους.

Ο Ζοζέφ τους περίμενε στον σταθμό του τραίνου το Σάββατο το απόγευμα. Χαρούμενος για τον γυρισμό της γυναίκας και της κόρης του, ήθελε να τις βγάλει έξω. Η Νανίτα του έκοψε την φόρα. Θα έβγαινε με τους φίλους της. Μούτρωσε αλλά έδειξε να το καταπίνει.

«Τι μουντρώνεις; Δεν χαίρεσαι που θα μείνουμε μόνοι μας;»

Αυτό δεν το είχε υπολογίσει και του φάνηκε μια καλή λύση. Χαμογέλασε και δεν το σχολίασε παραπάνω. Ρώτησε για τις εξετάσεις αν και σχεδόν όλα τα είχαν συζητήσει απ' το τηλέφωνο. Η Φρίντα του ζήτησε να τα πούνε κι αυτά με την ησυχία τους.

«Ελπίζω να έχει παγωμένη σαμπάνια» του είπε με υπνοούμενο.

Ο Ζοζέφ τσίμπησε το τυρί αλλά την φάκα δεν την είδε. Οδηγούσε με χαρά προς το σπίτι του πιστεύοντας ότι οι μερικές ημέρες της απουσίας της γυναίκας του, τελικά θα του έβγαιναν σε καλό.

Το ρολόι του δημαρχείου χτύπησε μια φορά. Όλα πάγωσαν. Το μόνο όμως που έγινε ήταν να ακουστεί μια φωνή από πολύ μακριά. Κάπου έξω απ' την πόλη τα δύο πνεύματα εμφανίστηκαν. Κάθισαν σε μια πέτρα σ' ένα λοφάκι βλέποντας την Κόπερβιλλ.

«Μπράβο στο κορίτσι μας» είπε το πνεύμα της τραγωδίας. «Τον τύλιξε στα πόδια της τον τσιφούτη».

«Κοίτα, αν ζούσα» του απάντησε το πνεύμα της κωμωδίας, «θα ήθελα κάθε μέρα δύο τέτοια πόδια να με τύλιγαν, να με τύλιγαν, να με τύλιγαν».

«Τι έπαθες ρε μεγάλε; Χάλασε η βελόνα ή τα πόδια είναι ατελείωτα;» Τα δύο πνεύματα έσκασαν στα γέλια. Το ρολόι ξανακούστηκε.

Ο δήμαρχος ένοιωσε σαν να έχασε προς στιγμή τον έλεγχο. *Τι έπαθα;* αναρωτήθηκε αλλά η εικόνα απ' τα πόδια της γυναίκας του, του ανέβασαν τη λίμπιντο στα ύψη. Έφτασαν μετά από λίγο στο σπίτι. Ήταν ήδη αργά. Η Νανίτα ανέβηκε στο δωμάτιό της για να ετοιμαστεί. Ο Ζοζέφ άραξε στη βεράντα τους

ενώ η Φρίντα άλλαξε με κάτι ανάλαφρο. Η σαμπάνια ήταν εδώ και καιρό στο ψυγείο περιμένοντας υπομονετικά.

Και έλεγα, πώς θα τον καταφέρω να μην έχει αντίρρηση; Καημένη μου, θα σε κάνω εγώ από εδώ και πέρα να μην μπορείς να σέρνεις τα πόδια σου. Καιρός για αλλαγές!

Η Νανίτα μετά από λίγο τους πέταξε ένα “γεια, θ’ αργήσω”, κι έφυγε με το αυτοκίνητό της. Η Φρίντα κάθισε δίπλα στον άντρα της.

«Έγινε ολόκληρη γυναίκα πια» του είπε και για πρώτη φορά εδώ και καιρό η φωνή της είχε μια γλύκα αλλά και μια τρυφερότητα που ήταν σαν να είχε μαζευτεί τα χρόνια που είχαν περάσει.

«Δοιπόν; Πώς τα περάσατε;» την ρώτησε θέλοντας να πει κάτι σαν ξεκίνημα της διαδικασίας.

«Τρέχαμε συνέχεια» του απάντησε και τρύπωσε στην αγκαλιά του.

Ήταν μια κίνηση που είχε να την κάνει πολύ καιρό. Η διαφορά ηλικίας που είχαν, πάνω από δεκαπέντε χρόνια, την είχε κρατήσει μακριά από τρυφερότητες τέτοιου είδους. Έπαιρνε αυτά που ήταν να παίρνει κι έδινε το αντίτιμο χωρίς παζάρια. Αυτή ήταν και η συμφωνία. Και ξαφνικά, η κόρη τους, έδειχνε να δημιουργεί έναν καινούργιο πόλο κοινής ανησυχίας.

«Και γιατί τρέχατε;» την ρώτησε φιλώντας την απαλά στα μαλλιά.

«Η κόρη μας» του είπε τονίζοντας για πρώτη φορά το “μας”, «είχε τα δικά της σχέδια. Είχε κλεισμένο ραντεβού στην Ακαδημία Θεάτρου».

Ο Ζοζέφ πάγωσε. Η Φρίντα τον κατάλαβε.

«Τι έπαθες; Όρα είναι να θέλεις να την κρατήσεις κλειδωμένη σ’ αυτόν τον κωλότοπο!» του είπε τάχα θυμωμένη κοιτώντας τον στα μάτια.

«Τι έχει η Κόπερβιλ;» την ρώτησε χάνοντας την μπάλα από τα πόδια του και μην συνειδητοποιώντας ότι με έξυπνο τρόπο η γυναίκα του τον πήγε σ’ άλλο θέμα.

«Θέλεις να μου πεις Ζοζέφ ότι αν ήσουν αίκοσι δύο χρονών και μπορούσες να κάνεις κάτι πιο σημαντικό στη ζωή σου θα διάλεγες να είσαι δήμαρχος εδώ; Αν μπορούσες να είσαι για παράδειγμα Γερουσιαστής ή κάτι άλλο, θα διάλεγες την Κό-

περβιλ; Όχι καλέ μου, σε ξέρω καλά, θα διάλεγες να πετάξεις ψηλά. Τουλάχιστον εγώ αυτόν το Ζοζέφ γνώρισα κι αυτόν παντρεύτηκα».

Ο Ζοζέφ δεν τα άντεξε όλα μαζί. Ερωτική διάθεση, προσδοκίες για τον ίδιο απ' την γυναίκα του και μια κόρη που τόσο αγαπούσε, του έπεσαν πολλά. Και πριν προλάβει να αντιδράσει, η Φρίντα έσκυψε και τον φίλησε στο στόμα. Την στιγμή εκείνη όλα τελείωσαν. Ήταν έτοιμος να συμμαχήσει και με τον διάβολο προκειμένου να κάνει τα χατίρια στις δύο γυναίκες της ζωής του. Η Φρίντα δεν τον άφησε να το πολυσκεφετεί. Σηκώθηκε από δίπλα του και στάθηκε προκλητικά μπροστά του.

«Πάμε; Πρέπει να κάνω και το μπάνιο μου. Ανεβαίνω κι έλα όσο πιο γρήγορα μπορείς. Μην ξεχάσεις την σαμπάνια. Σήμερα γιορτάζουμε πολλά. Μια ηθοποιός γεννήθηκε και μας αξίζει να το χαρούμε. Στο κάτω κάτω είναι η κόρη μας!»

Όταν μετά από λίγο ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρά τους, τον περίμενε ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Άφησε την σαμπάνια και τα δύο ποτήρια στο κομοδίνο δίπλα της και άρχισε να γδύνεται.

Η νύχτα θα είναι μεγάλη σήμερα, σκέφτηκε και ένα χαμόγελο ευτυχίας εμφανίστηκε στο πρόσωπό του.